

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KRAJOWA RADA IZBY ARCHITEKTÓW RP

Warszawa, 28 stycznia 2013 r.

l.dz. 042/KRIA/2013/w

**Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu**

W odpowiedzi na prośbę o zaopiniowanie dokumentu pt. Rządowy projekt ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, poniżej przedstawiam oficjalne stanowisko Izby Architektów RP w powyższej sprawie.

Izba Architektów RP pozytywnie odnosi się do rozszerzenia zakresu podmiotowego o przedsiębiorców z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz utrzymania dotychczasowego zakresu wyłączeń przedmiotowych.

Negatywnie opiniujemy wprowadzenie zasady, zgodnie z którą terminy umowne w transakcjach handlowych (z wyj. gdy dłużnikiem jest org. publiczny) nie powinny przekraczać 60 dni kalendarzowych, chyba że strony wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem, że nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Termin 60 dni jest nieuzasadniony. Zgodnie z wykształconą praktyką opartą na poprzedniej ustawie termin 30 dni kalendarzowych jest terminem wystarczającym i maksymalnym. Termin 30 dniowy będzie miał znaczący wpływ na usprawnienie oraz zdyscyplinowanie obu stron umowy. Warto również zwrócić uwagę, iż ustawa powinna również przewidywać pewne rygory i wskazania w przypadku przekroczenia w/w terminu, w szczególności wpływ na umowę.

Bez wątplenia organy publiczne korzystają z bardziej przewidywalnych, bezpiecznych i trwałych źródeł dochodów, a warunki dostępu do finansowania niejednokrotnie są o wiele atrakcyjniejsze, niż w przypadku przedsiębiorców. Stąd na aprobatę zasługuje również wprowadzenie korzystnego rozwiązania, zgodnie z którym w umowach, w których organ publiczny występuje w charakterze dłużnika, termin zapłaty za dostarczone towary lub wykonanie usługi nie może przekraczać 30 dni od daty doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku. Natomiast krytycznie należy odnieść się do możliwości przedłużenia tego terminu do max. 60 dni, w przypadku obiektywnie uzasadnionym szczególnym charakterem lub szczególnymi elementami umowy. Uważamy, iż organy publiczne bezwarunkowo powinny być traktowane na równi z przedsiębiorcami, w szczególności z uwagi na powyższy fakt, iż korzystają z bardziej przewidywalnych, bezpiecznych i trwałych źródeł dochodów. Wprowadzane wyjątki powinny być ściśle określone oraz rygorystyczne.

Pozytywnie należy odnieść się do sprecyzowania momentu, od którego liczony jest termin zapłaty, w tym utrzymanie rozwiązania, zgodnie z którym jeżeli termin zapłaty nie został określony w umowie, wierzycielowi przysługiwać będą odsetki ustawowe po

upływie 30 dni po spełnieniu świadczenia do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego, naliczane automatycznie bez wezwania.

Pozytywnie należy się odnieść do utrzymania zasady, iż wezwanie do zapłaty musi mieć formę pisemną. Natomiast należy zauważyć, iż ustawodawca nie wskazuje żadnego rygору braku zachowania takiej formy. W tym przypadku zaleca się, aby powyższy przepis został uzupełniony poprzez określenie skutków prawnych w przypadku niedochowania przez stronę formy pisemnej.

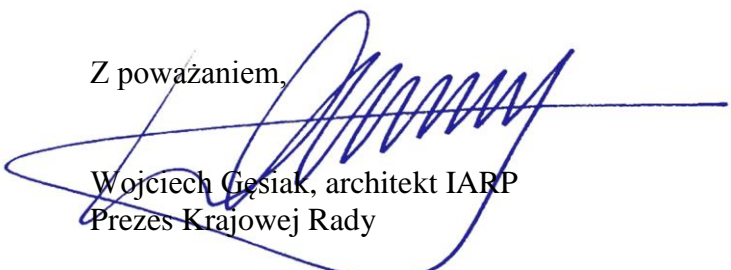
Krytycznie należy odnieść się do wprowadzenia rozwiązania, zgodnie z którym w przypadku gdy strony przewidziały w umowie procedurę zbadania towaru lub usługi celem potwierdzenia zgodności towaru i usługi z umową, czas trwania takiej procedury nie powinien być wydłużany ponad konieczność wynikającą z właściwości danego towaru lub usługi i nie powinien przekraczać 30 dni. Tak sformułowana procedura zbadania towaru jest wadliwa, albowiem termin badania towaru wpływa na dzień płatności, a nie powinien wpływać na termin umowy, termin zapłaty, a obecnie stwarza możliwość wydłużania terminu do zapłaty. W szczególności dalsza część przepisu „czas trwania tego badania określony w umowie nie może być sprzeczny ze społeczno-gospodarczym celem umowy lub zasadami współżycia społecznego oraz powinien być obiektywnie uzasadniony, biorąc pod uwagę właściwość towaru lub usługi (...)” – niepotrzebnie stwarza możliwości manipulowania terminem wykonania umowy.

Warto również zwrócić uwagę, iż w powyższym przepisie ustawodawca również nie wskazał rygору, w przypadku przekroczenia 30 dni.

Niniejsza nowelizacja wprowadza również nowy instrument, którego celem jest zwrot wierzycielowi kosztów, które poniósł przy dochodzeniu należnej mu od dłużnika kwoty. Pozytywnie należy się odnieść do idei, iż wprowadzona zasada częściowo rekompensuje koszty poniesione przez wierzyciela. Natomiast krytycznie do zaproponowanej kwoty 40 euro, która nie będzie miała jakiegokolwiek znaczenia, podczas dochodzenia przez wierzyciela kosztów odzyskiwania należności poniesionych z tytułu opóźnień w zapłacie transakcji handlowej. Odnośnie powyższego warto zauważyć, iż takie rozwiązanie stwarza niepożądaną możliwość wykorzystywania przepisu przez firmy windykacyjne do wystawiania dłużnikom zawyżonych faktur. Warto również zwrócić uwagę, iż zaproponowana kwota 40 euro będzie stanowiła problem z księgowaniem, albowiem ustawodawca nie wskazuje, czy powyższa kwota będzie tytułem kary umownej, zwrotu kosztów czy też będzie stanowiła odszkodowanie.

Izba Architektów pozytywnie odnosi się do rozszerzenia zakresu przedmiotowego wobec Krajowych lub regionalnych organizacji (art. 12), których celem statutowym jest ochrona interesów podmiotów wymienionych w art. 2 niniejszej ustawy, występujących w imieniu przedsiębiorców do wszczęcia postępowania w ich imieniu z odpowiednimi roszczeniami.

Z poważaniem,

Wojciech Gęsiak, architekt IARP
Prezes Krajowej Rady